

K Y L E P E R R Y

DE DIEPTE

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Kyle Perry
Oorspronkelijke titel: *The Deep*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Penguin Random House Australia
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Graham King
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1204 9
ISBN 978 94 027 6834 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2023

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd.
This edition is published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.
The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Pirates Bay, Tasmanië

De jongen hapte naar adem, een pluk haar in zijn mond, vlak voor een volgende golf hem weer tegen de bodem smakte. Hij rolde verder. Het bruisende water was overal om hem heen.

Terug naar boven. Een volgende wanhopige ademteug. Zijn prikkende ogen zochten naar land. Zo vlak voor zonsopgang was de oceaan een kolkende grijze massa, en de donkere eucalyptusbomen waren zo dichtbij...

Toen de zoveelste golf hem onder water trok, raakten zijn armen en benen verstrikt in stierkelp. Hij klampte zich eraan vast toen de stroming hem mee wilde sleuren, weg van de kust. Zijn handen waren zo koud dat hij het wier niet goed vast kon pakken, en hij sloeg het in glibberige lussen om zijn polsen. De angst en adrenaline gaven hem kracht.

Het water trok zich wit schuimend terug, en heel even waren zijn hoofd en bovenlichaam boven water.

‘Help,’ riep hij met rauwe stem.

Een volgende klap, en hij ging weer onder. Hij hield zijn adem in, polsen stevig verankerd in de kelp, tot het razen van het water voorbij was.

Boven het geluid van de wind en de golven uit klonk het geblaf van een hond.

De jongen trok zichzelf vooruit. Hij voelde nu zand onder zijn voeten.

Toen de volgende golf kwam liet hij zich meedragen in de wervelingen van zand en slib. Hij draaide steeds weer om zijn as, zijn armen verstrengeld met het wier, zijn voorhoofd schurend over de rotsen.

Het water stroomde weer weg, maar hij rolde door tot hij op het land lag, in een spleet tussen de ruwe rotsen. Hijgend zoog hij de zilte lucht naar binnen. Het geluid van de brekende golven was heel dichtbij; hij was nog niet buiten

gevaar. Hij sleepte zich vooruit, haalde zich open, tot hij geen kracht meer in zijn benen had. De wind was koud op zijn blote rug.

Een Duitse herder plonsde door de rotspoel naast hem, en duwde blaffend zijn neus onder zijn arm.

De jongen klemde zijn bloedende vingers om de rotsen toen de golven weer over hem heen sloegen. De hond begon te piepen.

Ruwe handen grepen hem onder zijn oksels vast en tilden hem omhoog.

‘Ik heb hem,’ riep een man. ‘Hier, hij ademt nog!’

De hond schudde zich uit en begon de bloedende schenen van de jongen te likken. Zijn geblaf vermengde zich met menselijke stemmen. De mensen dromden nu om de jongen heen en droegen hem weg van de rotsen, het zandstrand op. De man legde hem op zijn rug en drukte zijn oor tegen zijn borst.

De jongen opende zijn met zout en zand aangekoekte oogleden.

‘Hij leeft nog,’ zei een vrouw. ‘Goddank, hij leeft.’

Ze bracht haar gezicht zo dicht bij het zijne dat hij terugschrok en zich hoestend op handen en knieën overeind werkte. Hij drukte zich tegen de higgende hond. De stank van natte vacht en zeewier.

De mensen bleven dicht om hem heen staan. ‘Rustig, kerel, rustig,’ zei de man.

De schaaftonden staken gemeen, zijn hele lichaam deed pijn. Hij rilde van de kou en zijn hart ging wild tekeer. Hij moest hier weg...

De vrouw gaf hem een handdoek aan, en dat doorbrak de paniek. Er kwam een nieuw besef bij hem op.

Deze mensen zijn gekomen om je te redden.

Je hebt hun hulp nodig.

Hij dwong zichzelf om rustiger te ademen.

‘Bedankt,’ bracht hij schor uit. Zijn keel en neus waren rauw en branderig door het zoute water.

Hij draaide zich om en begroef zijn gezicht in de vacht van de hond. ‘Bedankt, Zeus,’ fluisterde hij. ‘Het is je gelukt.’

‘Godsamme, moet je die tatoeages zien,’ zei de man.

De jongen wist dat hij er verschrikkelijk uitzag. Korte, dunne blonde pieken. Hij zat onder de kelp en het zand, en droeg alleen een surfshort. Over zijn hele lichaam staken snijwonden en ruwe littekens scherp af tegen het kippenvel.

‘Nee, dat kan niet...’ hijgde de vrouw. ‘Na zeven jaar?’

1

AHAB

Ahab Stark brak happend naar adem door het wateroppervlak van de baai, een harpoengeweer in zijn hand, een waterdichte zaklamp aan zijn pols. Hij trok de duikbril omlaag naar zijn nek en hoestte. Zijn grijze baard was donker van het koude water, maar zijn ijsblauwe ogen waren lang geleden al gewend geraakt aan het bijtende zout. Hij grijnsde zijn tanden bloot; hij had het een beetje overdreven tijdens deze duik.

De sterren waren nog vaag te onderscheiden aan de ochtendhemel en nergens was een wolk te bekennen, maar onder water had hij de trillende brom gehoord en de tegenstroom gevoeld. Hier, tussen de scherpe, afgelegen riffen die de overgang vormden tussen baai en open zee, was het niet te missen, en hij had een school Australische zalmen naar dieper water zien vluchten.

De zwarte wind kwam eraan.

Hij zweefde door de gevaarlijke kalmte die altijd aan de storm voorafging. De oceaan was natuurlijk nooit rustig, maar voor Ahab was dit de ware stilte. De geluiden van de natuur, de constante beweging om je heen, het wachten met ingehouden adem. Met een tevreden gevoel keek hij omhoog naar de steeds lichter wordende hemel.

‘Ik laat me niet opjagen,’ zei hij streng.

Na een tijdje, toen de kou en de wind dieper doordrongen in zijn lichaam, zette hij zijn matzwarte vinnen in beweging. Hij zwom naar de RIB, de stevige rubberboot met vaste bodem die een stukje verderop voor anker lag. Het water droop van zijn blote huid terwijl hij tegen de ladder omhoogklom. Zijn vangst zat in een net om zijn middel; genoeg platkopvis voor de dagschotel in het café van zijn hotel. Hij liet zijn duikbril, snorkel, harpoengeweer en zaklamp vallen en schoof de zwemvliezen van zijn voeten.

Zijn duikpartner Ned dobberde aan de andere kant van de boot, in een wetsuit met een patroon van golfjes. Hij was een stuk jonger dan Ahab, maar vond het water zelfs midden in de zomer te koud. ‘De vissen zijn vertrokken, Ahab,’ riep hij. ‘Wat denk jij? Komt de zwarte wind eraan?’

‘Hij is onderweg,’ riep Ahab terug.

Ned klom snel in de boot en pelde rillend de wetsuit van zijn slungelige lijf. Op de boot golden dezelfde regels als in een voetbalkleedkamer; het kon niemand wat schelen hoe bloot je was. Hij droogde het matje in zijn nek en controleerde met de camera van zijn telefoon of zijn haar goed zat voor hij zich verder afdroogde.

‘Wegwezen hier,’ zei Ahab toen ze allebei aangekleed waren.

‘Kijk.’ Ned ritste zijn dikke jas dicht. ‘Nog een boot.’

De boot was – nog net – te zien tussen de steeds hoger wordende golven.

‘Komt goed,’ zei Ahab. ‘Ze zien de voortekenen wel.’

Hij keek naar de lucht. Nog steeds helder, op wat hoge sluierbewolking na die roze opgloeide in het eerste licht van de opkomende zon. Eerlijk gezegd waren er nauwelijks voortekenen, nog niet. Soms stak de zwarte wind op zonder waarschuwing vooraf. En er waren hier op het water altijd mensen van buiten.

Ahab zuchtte diep. ‘Laten we maar even gaan kijken.’

Hij startte de motor en zette koers naar de andere boot. Ze doorkliefdten de donkere, in elkaar overlopende golven waarvan de koppen het roze licht van de zonsopgang vingen.

Toen ze dichterbij kwamen herkende Ahab de andere boot en hij liet de gashendel los. Het was de Absconder, het moederschip van de zeeoorvloot, een achttien meter lange Westcoaster met bovenbesturing, tanks om de zee-oren in leven te houden en een kraan op het achterdek. De boot behoorde toe aan Ahabs neef Davey Dempsey, die aan het hoofd stond van Dempsey Abalone.

Ahab legde zijn rubberboot vast aan de zijkant van de Absconder.

‘Zal ik hier blijven?’ vroeg Ned.

‘Zorg dat we snel weg kunnen,’ zei Ahab zacht. Hij trok zich op door de duikdeur en klom op het dek van de Absconder.

Davey stond met Chips, zijn nummer twee, op het achterdek en draaide zich verstoord om toen hij iemand aan boord hoorde komen. Hij was een imposante verschijning; een donkerharige, gespierde man, in een keurig over-

hemd waarvan de mouwen zo ver waren opgerold dat zijn sleeves met tribal-tattoos goed uitkwamen. Hij had een ruige kop, die Ned ooit knorrig had omschreven als ‘oneerlijk knap’.

Davey glimlachte grimmig toen hij Ahab herkende. ‘Ha, neef. Kom aan boord, doe of je thuis bent.’

Chips had een dikke, fluorescerende jas aan, weinig stijlvol maar lekker warm. Ze droeg haar zandkleurige haar in een paardenstaart en had een blauwe honkbalpet op haar hoofd. Ze gaf Ahab een eerbiedig knikje. Lang geleden, nadat ze voortijdig de brui aan haar schoolcarrière had gegeven, had Ahab haar aan een baantje geholpen. Daarna had hij haar voorgedragen bij de firma.

Zij was dat nooit vergeten. Ahab wilde dat hij het ongedaan kon maken.

‘Waarom danken we dit genoeg?’ Davey leunde tegen de reling. Hij was altijd op zijn hoede als Ahab in de buurt was – en met reden – al probeerde hij het te verbergen.

‘De zwarte wind komt eraan,’ zei Ahab.

Davey trok een grimas. ‘Hoelang nog?’

‘Een uur. Misschien twee.’

Davey zoog lucht naar binnen, draaide zich om en keek uit over het water voor de boeg. Ahab volgde zijn blik. Je kon de aluminium motorbootjes nog net ontwaren. ‘Een uur...’

De zeeoorvisserij was een vreemde bedrijfstak. Je had er duikers voor nodig, en die waren op dit moment onder water op jacht naar zeeoren, een soort zeelakken. Binnen in de ovale schelpen zat een dikke laag regenboogkleurig paarlemoer, maar de lakken zelf waren de echte hoofdprijs. Zowel rauw als bereid was hun vlees een delicatessen, en het verkocht in heel Azië alsof het goud was. Tasmanië was jaarlijks goed voor ongeveer vijfentwintig procent van de wereldwijde zeeoorvangst.

Er bleef altijd iemand achter op de kleinere bootjes rondom de Absconder als de duikers beneden aan het vissen waren. De duikers wrikten de zeeoorschelpen van de rotsen en stuurden ze in zakken omhoog, aan een lijn met een onderwaterparachute die ze vulden met lucht uit hun duikfles.

Ahab wist heel goed dat er naast zeeoren soms ook heel andere dingen in die zakken zaten... Dingen die waren achtergelaten zodat Davey ze kon ophalen en aan land brengen, waar ze pal onder de neus van het gezag werden doorverkocht.

‘Het loopt niet weg,’ zei Ahab.

‘Er is altijd meer dan genoeg,’ bevestigde Davey. ‘Maar we hebben een quotum. De zaken gaan gewoon door. Ik wacht nog even voor ik de duikers insein.’

‘Ga je het echt riskeren?’ zei Ahab.

Davey ging rechtop staan. ‘Vergeet niet wie je voor je hebt.’

‘Ik weet precies wie ik voor me heb.’

Chips stond ongemakkelijk te draaien. Haar blik schoot heen en weer tussen de twee mannen.

Davey lachte om de spanning te breken. ‘Maak je niet druk, Chips. We hebben respect voor de oudjes die ons zijn voorgegaan.’

Misschien bedoelde hij het inderdaad niet onbeleefd, maar toch trok er iets samen in Ahabs borst. Je kon het verleden niet uitwissen...

Ahab stak een hand op bij wijze van afscheid, en daalde weer af naar zijn eigen boot. Ned draaide de boot, duwde de gashendel omlaag, en voer weg in de richting van Shacktown.

Vroeg of laat moest Ahab de politie inlichten over de firma. Zou hij dat echt kunnen? Kon hij Daveys leven verwoesten, dat van Chips, van talloze anderen?

Maar hoeveel levens hadden zij wel niet verwoest? Humeurig zette hij het idee weer uit zijn hoofd, zoals hij al zo vaak had gedaan.

Hij kon niets doen. Nog niet. En al achtervolgde het hem soms tot hij er bijna gek van werd, Ahab was een man van zijn woord.

Toch had ook zijn zelfbeheersing grenzen. Op een dag zou hij een reden vinden om zijn belofte te breken.

Ze naderden de kliffen, waar de mist uit Devil’s Kitchen als rook in het roze ochtendlicht hing. Devil’s Kitchen was een gigantische sleuf in de rotswanden van Pirates Bay, een door het water en de wind uitgesleten kloof waar de golven verraderlijk kolkten en de deining van de Zuidelijke Oceaan veranderde in een woeste, borrelende heksenketel. Het was magnifiek en levensgevaarlijk. Toch was dat niet hoe Devil’s Kitchen aan zijn naam was gekomen. De eerste Europese kolonisten hadden de mist zien opstijgen, en aangenomen dat daar de kokende vleespot van de duivel moest staan.

De huizen van Shacktown kwamen in zicht. De stad strekte zich uit over de beboste heuvels en de steile kliffen, tot beneden aan het strand. Ahabs blik gleed over strandvilla’s, vakantiehuisjes en alles wat daartussenin zat. Ze lagen verspreid tussen de Australische dennen en de banksia’s, of direct aan het zandstrand.

Ze rondde de punt en terwijl ze verder voeren naar de jachthaven, een enorm doolhof van houten pieren, zagen ze de rode en blauwe lichten van ambulances en politiewagens in de verte op het noordelijke strand.

‘Wat is daar aan de hand?’ Ned moest schreeuwen om boven het geluid van de motor uit te komen.

‘Daar komen we snel genoeg achter,’ zei Ahab.

De bewoners van Shacktown waren dol op roddels, en zelfs op dit vroege tijdstip was het al aardig druk in de haven.

Ned stuurde de boot voorzichtig naar de ligplaats. Ahab liet het aanmeren aan hem over en sprong met zijn vangst in zijn hand op de gladde houten steiger.

Hij ging naar een groepje druk pratende vissers in dikke waterdichte kleding.

‘Hé daar,’ riep hij. ‘Het wordt niks vandaag, jongens. De zwarte wind komt eraan...’

‘Heb je het al gehoord, Ahab?’ zei een van de mannen terwijl een deel van het groepje wegliep.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze hebben Forest gevonden. Forest Dempsey!’

Ahab liet zijn zak met vis vallen.

De vissers deinsden terug voor de blik in zijn ogen.

2

MACKEREL

Mackerel Dempsey nam trekjes van zijn e-sigaret, op ruime afstand van de ingang van het politiebureau van Shacktown, want dat was wel zo beleefd. De druivendamp vulde zijn mond en brandde in zijn keel; het smaakte naar lolly's. De wolk bleef even voor zijn gezicht hangen voor hij langzaam oploste in de nogal onheilspellende bries. Het bureau was pas gerenoveerd en moest een vriendelijke, uitnodigende indruk wekken. Ze hadden tekeningen van zeevogels in de ramen geëtst om de toeristen een veilig gevoel te geven.

Een vroege toeristenbus reed voorbij, een rode dubbeldekker waarvan de open bovenverdieping was overgeleverd aan de elementen. Er staken breedgerande hoeden en camera's boven de bus uit, en een vrouw wuifde opgewekt naar hem. Op de zijkant van de bus stond: ZEG JE TASMANIË, DAN ZEG JE ZEE.

Hij zwaaide terug en nam nog een trek. Hij stelde het moment dat hij het politiebureau binnenging altijd zo lang mogelijk uit.

Eaglehawk Neck, een smalle landengte, lag vijftig kilometer ten oosten van Hobart, ongeveer halverwege het Tasmaanse schiereiland. De huizen van Shacktown domineerden het land als parasols op een druk strand. Je had bijna overal een fantastisch uitzicht en het landschap was uniek; hier vond je de hoogste kliffen van Australië, er waren een paar van de grootste zeegrotten die ooit waren verkend, en er lagen er nog heel wat te wachten. Het stadje had groene parken en witte stranden, winkels en cafés, gevaren en folklore. Shacktown had voor elk wat wils. Het was de rit meer dan waard.

De bevolking van Shacktown leverde een flinke bijdrage aan de aantrekkingskracht van de stad, want de mensen hier waren dol op toeristen. Ze stelden hun huis zonder aarzelen open als Airbnb, nodigden wildvreemden op het strand uit om te gaan lunchen in een café, dwongen reizigers om iets in

hun gastenboek te schrijven, deelden aan iedereen hun adres uit, en eisten een ansichtkaart vanaf een volgende bestemming of een vriendschapsverzoek op Facebook.

Maar daaronder, buiten het zicht van de meeste mensen, was de invloed van de criminele Dempsey-clan voelbaar. En Mackenzie, die iedereen kende onder de naam Mackerel ofwel makreel, was de paria van de familie. Scheve neus, tatoeages. Groot genoeg om intimiderend te zijn, maar om een of andere reden toch altijd het mikpunt van allerlei grappen. Zijn vader had ooit gezegd dat hij dat aan zijn kont had hangen, alsof hij erom vroeg gepest te worden.

De automatische deur van het politiebureau ging open en er kwam een oude man in een gescheurd donsjack en een joggingbroek vol vlekken naar buiten. Hij knikte naar Mackerel en stak een sigaret op terwijl hij op hem afstapte om een praatje te maken. ‘Hé, Mack. Hoe ziet jouw dag er vandaag uit?’

Ze zagen elkaar iedere dag, tot vervelens toe. Allebei moesten ze zich dagelijks melden, en ze kozen ervoor om dat zo vroeg mogelijk te doen om er maar vanaf te zijn. De oude man stonk en was altijd dronken, dus niemand had zin om met hem te kletsen. Dat was precies de reden dat Mackerel altijd zijn uiterste best deed om wel een praatje te maken.

‘Best goed eigenlijk,’ zei Mack. ‘Ik ga eropuit met de boot. Voor het eerst in tijden dat ik weer een dag werk heb. En jij?’

‘Sorry dat ik je moet teleurstellen, man, maar ik hoorde dat de zwarte wind eraan komt.’

‘Nee...’ Mackerel kon niet nóg een dag zonder het magere inkomen dat hij verdiende bij de enige visser in de hele stad – zijn beste vriend – die hem nog werk wilde geven.

‘Ga gewoon lekker naar huis, een beetje high worden,’ adviseerde de oude man terwijl hij zijn rug rekte. ‘Raar sfeertje vandaag op het bureau. Er is iets aan de hand. Ik hoop maar dat het niks met jou te maken heeft.’ Hij nam nog een trek, zwaaide lusteloos en liep weg. De rook verwaaide in de wind.

Op zee zou de bries nu snel overgaan in het monotone dreunen van de wind. De zwarte wind. Mackerel was er ooit door overvallen, en kreeg nog steeds de rillingen als hij daaraan terugdacht. De wind die met de kracht van een cycloon aan de golven rukte en trok. De razernij, de chaos, het besef dat de dood in je nek hijgde en dat er niets anders op zat dan je heel goed vasthouden en bidden...

Met vijf snelle tikjes op het knopje schakelde hij de e-sigaret uit en hij stopte hem in zijn zak. Diep in gedachten stapte hij de hal van het politiebureau binnen. Onbewust paste hij zijn houding en manier van lopen een beetje aan om zo ongevaarlijk mogelijk over te komen. Hij had een fris gezicht en grote blauwe ogen, en ze zeiden dat hij zo vriendelijk kon glimlachen. Een beetje sukkelig en schattig. Op dit moment kon hij ieder flintertje schattigheid gebruiken.

Zelfs in het bureau moest hij op zijn hoede zijn. Iedereen wist dat Mackerel vijf jaar geleden de stad uit was gejaagd – vanwege een heel goede reden – en nooit terug had moeten komen. Maar alleen de mensen die banden hadden met de plaatselijke onderwereld wisten wat die ‘goede reden’ was...

‘Morgen, agent Linda.’

‘Ha, morgen, Mack,’ zei Linda. Ze haalde het register tevoorschijn, schreef zijn naam, de tijd en de datum op, en draaide het om zodat hij het kon tekenen. Haar bewegingen hadden iets kordaats, en de moed zonk hem in de schoenen. Dat betekende meestal een ondervraging.

Hoe staat het met je gezondheid en humeur?

Heb je al een baan gevonden? Hoe gaat het bij de psycholoog? Met wie heb je gesproken? Wat heb je gedaan? Iets wat niet mag? Kom op, Mackerel, niet liegen... Wat heb je uitgespookt?

Wil je nog iets kwijt, of moet ik er zelf achter komen?

De dagelijkse meldplicht herinnerde hem steeds weer aan alles wat hij had verloren. Zijn waardigheid, het respect van iedereen die hij kende, de vrijheid om ooit verder dan twaalf uur verwijderd te zijn van Shacktown, en zelfs de mogelijkheid om zijn beroep uit te oefenen. Alle Tasmaanse vissers dienden betrouwbaar, deskundig en van onbesproken gedrag te zijn, en dat betekende dat hij zijn vergunning om op zeeoor te vissen was kwijtgeraakt toen hij naar de gevangenis ging. Hij mocht niet meer duiken om zijn brood te verdienen, en dat was het enige waar hij goed in was.

Linda keek op van haar computer, verbaasd omdat hij er nog stond. ‘Moet je niet ergens zijn?’ Ze leek afgeleid.

Het viel hem nu pas op dat er geen andere agenten waren. Waar was iedereen?

‘Tot ziens.’ Mackerel draaide zich om en liep zo snel hij kon naar buiten. Geen ondervraging vandaag. Dat was een goed teken.

En toch dwaalden zijn gedachten onmiddellijk af naar de rechtszaak. De

behoefte om zich te rehabiliteren. De dingen die hij kon doen om te zorgen dat alles weer goed zou komen.

Ik zou naar de kerk kunnen gaan... Nee, te doorzichtig. Een religieus vriendinnetje misschien? Dat zou een goede indruk maken.

Terwijl er een gevangenisstraf boven zijn hoofd hing? Wie begon er nou aan een relatie met iemand als hij?

Iemand die graag een hopeloos geval wilde redden. Zo iemand.

Opeens werd hij bang. Als hij terug moest naar de gevangenis, en dat was de meest waarschijnlijke uitkomst in zijn zaak, dan zou hij weer alleen zijn. En dat wilde hij niet meer.

Met een hoofd vol nare gedachten hinkte hij naar de apotheek. Boven zijn hoofd krijsten de meeuwen. De geur van koffie kwam hem tegemoet vanuit een busje in het kleine park, en hij hoorde de schommelende kinderen gillen. De zon scheen stralend. Zonder die rimpelende wolkjes die vanaf de horizon dichterbij kwamen zou je nooit geloven dat de zwarte wind eraan kwam.

Een paar mannen zagen hem voorbij hobbelen en spuwden voor zich op de grond. Zo dachten ze over hem, en dat was de reden dat niemand in deze stad hem werk wilde geven. Hij probeerde er niet mee te zitten. Hij had mazzel dat hij als dekknecht aan de slag kon op de boot van zijn beste vriend Big Mane, bij de zeldzame gelegenheden dat die iets voor hem te doen had.

‘Goedemorgen, Mackenzie,’ zei de apotheker. De bel rinkelde toen hij de zaak binnenkwam. De dobbers en glazen drijvers aan het plafond vingen het licht.

Ze opende de kluis, haalde zijn medicijndoos tevoorschijn en drukte de twee pillen en de strip voor onder zijn tong in zijn hand. Hij moest alles innemen waar ze bij was.

‘Wil je wat water, lieverd?’

Er waren een heleboel redenen waarom hij de apotheker graag mocht, maar toch vooral omdat ze altijd zo aardig tegen hem was.

‘Vandaag niet. Bedankt, mevrouw.’

Eén antidepressivum. Eén pijnstiller. Eén ontwenningmiddel met de naam Suboxone, waaraan hij in de gevangenis verslaafd was geraakt. Hij was natuurlijk zelf degene die het aan de andere gevangenen had verkocht, maar toch...

‘Hoe gaat het vandaag met u?’ vroeg hij.

‘Goed, bedankt, Mackenzie. Je gaat er toch niet met de boot op uit? Heb je het weerbericht gehoord?’

‘Ja, mevrouw. Geen boot voor mij.’

‘Mooi zo.’ Ze knikte en er verscheen een bezorgde rimpel op haar voorhoofd. ‘Ik weet hoe graag je risico’s neemt.’

Risico’s zoals drugs dealen.

Risico’s zoals terugkomen naar Shacktown, al was hij gewaarschuwd voor wat er dan zou gebeuren.

Risico’s zoals blijven hopen dat hij op een dag weer een normaal leven zou kunnen leiden.

Hij lachte. ‘Niet meer. Ik heb genoeg risico’s genomen voor de rest van mijn leven. Het heeft niks opgeleverd.’

En dat meende hij. Hij hoopte maar dat het ook zo zou overkomen.

Hij glimlachte en hinkte naar de deur. De pijn in zijn knie leek de laatste tijd erger te worden, maar voor iemand met zijn geschiedenis was het een enorme klus om aan meer pijnstillers te komen. Op dit moment kreeg hij niet meer dan zijn dagelijkse dosis in de apotheek. Die moest achter slot en grendel in een kluis worden bewaard, en onder toezicht worden ingenomen. Hij mocht zijn medicijnen niet mee naar huis nemen.

‘Fijne dag, Mackenzie,’ riep de apotheker.

‘Bedankt mevrouw, u ook. Ik hoor het wel als ik iets voor u moet regelen...’

Ze lachten allebei. Het was een slechte grap. Een drugsdealersgrap die zijn zaak geen goed zou doen in de rechtszaal.

Eenmaal buiten trok hij een grimas van pijn. Je leven beteren deed zeer. De oude Mack had op een andere manier wel aan betere medicatie kunnen komen.

Niet aan denken. Kin omhoog.

Hij keek weer naar de lucht. De rimpelende wolken kwamen steeds sneller opzetten. Er hing een nauwelijks hoorbaar gebrom in de lucht, een geluid dat je tot in je buik voelde en dat je bleef achtervolgen. De haartjes in zijn nek kwamen overeind.

Nu zijn ochtendritueel erop zat, had hij niets meer te doen tot de avondklok van acht uur. Hij bedacht dat hij naar huis kon, weg uit de wind. Hij zette er de pas in, uitwijkend voor een groep toeristen met grote zonnehoeden die zich voor de ingang van de surfwinkel verdrongen.

Had hij maar een baan waardoor hij niet meer afhankelijk zou zijn van Big Mane en zijn boot. Hij barstte opeens van de ideeën, zag allerlei mogelijkheden. De dingen die hij voor elkaar zou kunnen krijgen als hij geld had, mensen die hij aan het werk kon zetten...

Hij drukte de gedachten direct de kop in, of tenminste, dat probeerde hij, maar zijn geest stopte nooit. Angst, onrust, stress om wat er was gebeurd en stress om wat nog ging komen. Hij had spijt van wat hij had gedaan, hij deed zijn best om een brave burger te worden, hij wilde niet terug naar de gevangenis, met al dat lawaai daar en de politieke spelletjes en de...

Concentreer je op de toekomst.

Het enige wat hij nu nog wilde was een eigen huis, een vrouw om van te houden en misschien een hond. Hij wilde weer mogen duiken en een eerlijke boterham verdienen. Niet meer rondrijden in een derdehands wrak dat bijna net zo oud was als hijzelf, en dat alleen met de grootste moeite tegen de heuvels van Shacktown op kwam. Niet meer afhankelijk zijn van opiaten om de dag door te komen, of van pijnstillers die door gewenning nauwelijks nog iets deden.

Wie probeerde hij voor de gek te houden? Het had geen zin om toekomstplannen te maken. Hij kon niets doen tot de rechtszaak voorbij was, en daarna ging hij waarschijnlijk gewoon weer de bak in. En dan zou hij moeten wachten tot ze hem vrijlieten. Dat zou na zes maanden kunnen zijn, maar ook na zeven jaar. Het hing allemaal af van de stemming van de rechter die dag, en hij hoefde er niet op te rekenen dat ook maar iemand uit zijn familie een goed woordje voor hem zou doen.

Het openbaar ministerie had al laten weten dat ze er een zo hoog mogelijke straf uit wilden slepen.

Nee. Kappen. Gewoon blij zijn met wat je hebt.

Hoewel niemand het zag, dwong hij zichzelf om te glimlachen.

Vrolijk. Vastberaden. Oprecht.

Schattig. Hij was Mackerel Dempsey, en hij had zijn leven gebeterd.

Met opgeheven hoofd hinkte hij naar het huis van Big Mane, al keurde niemand hem ook maar een blik waardig.

Big Mane woonde in een laag, vierkant huis van vuile rode bakstenen, ingesloten door coniferen. De strakke piramidevormige vakantiehuisjes eromheen maakten daardoor een extra frisse en schone indruk, maar hier in Shacktown was dat allegaartje van stijlen heel gewoon. Rijk en arm en alles ertussenin, iedereen was welkom.

Met uitzondering van de villa's hoger op de heuvels kon je de verschillende buurten niet echt indelen in voor de hand liggende categorieën. Zoals de naam

Shacktown al aangaf, was het stadje begonnen als een verzameling hutjes. De eigenaren van die oorspronkelijke bouwsels verdedigden hun bezit nog steeds met hand en tand, zelfs nu de stad om hen heen steeds verder uitdijde en de grondprijzen maar bleven stijgen.

De heuvels van het schiereiland waren zo hoog dat je bijna overal zeezicht had, maar toch waren bepaalde locaties meer in trek dan andere. Uitzichten die zo op een ansichtkaart konden, waar land, zand en zee bij elkaar kwamen. De rijken die naar Shacktown kwamen om de grote stad te ontvluchten kropen niet bij elkaar, maar raakten verspreid in de jacht op deze pareltjes.

Tegenwoordig waren veel van de oude vakantiehutjes waaraan de stad zijn naam ontleende zo grondig gerenoveerd dat je er het hele jaar door kon wonen. Sommige waren zo artistiekerig en uitnodigend dat ze een grote aantrekkingskracht hadden op Instagram-volgers en Airbnb-pelgrims.

Mackerel ging door de achterdeur naar binnen. Zo te horen zat Big Mane ergens in huis op de Xbox spelen.

‘Ik ben thuis,’ riep Mack.

‘Heb je het gehoord over het weer?’ schreeuwde Big Mane.

‘Ja,’ riep Mack terug. ‘Geeft niks.’

‘Bullshit,’ riep Big Mane terug. ‘Maar ik heb binnenkort weer een dag werk voor je, dat beloof ik.’

‘Bedankt, man.’ Mack liep naar zijn kleine, keurig opgeruimde kamer. ‘Bedankt, man,’ herhaalde hij wat zachter.

Hij zou Big Mane, zijn beste vriend sinds de lagere school, eeuwig dankbaar blijven. Omdat hij hem hier liet wonen, omdat hij zijn borg had betaald, omdat hij hem zelfs een eigen kamer had gegeven... Oké, het was een benauwd, vervallen hok. Het stapelbed waarin hij sliep was eigenlijk bedoeld voor de bezoeken van Big Manes neefjes, en het kraakte als hij ’s nachts lag te draaien en te woelen. Maar het was veilig en schoon en rustig.

Hij hield zijn deel van het huis zo schoon mogelijk en probeerde iets terug te doen voor Big Mane door te wassen, te koken, te poetsen en in de tuin te werken. Hij deed veel meer dan zijn deel van de klussen rond het huis, al zou de badkamer misschien wat grondiger geschrobd kunnen worden, en de stofzuiger was ook alweer een tijdje kapot. En hij was geen held met andere dingen dan biefstuk of vis met wat groente, dus Big Mane bestelde vier avonden per week pizza.

Positief blijven. Je moet positief blijven.

Hij ging op bed liggen en keek naar de onderkant van het bovenste stapelbed. Hij wreef in zijn rode ogen en dwong zichzelf om te glimlachen.

In de gevangenis had ik alles onder controle. Ik leefde als een gekooide beest, maar ik had precies wat ik nodig had. Ze hadden respect voor me, ik was rijk...

Nu ben ik nog steeds een gekooide beest, maar er staat geen fuck meer tegenover.

Hij glimlachte zo krampachtig dat het pijn deed. Uit zijn ooghoek rolde één enkele traan.

Ik doe mijn best. Is er ook maar iemand die ziet dat ik mijn best doe?

Big Manes voetstappen klonken in de gang en zijn grote gestalte dook zonder te kloppen op in de deuropening. Hij had net zo'n verweerde kop als alle vissers, maar op dit moment was zijn hoofd roder van opwinding dan Mack het ooit had gezien. Hij had zijn telefoon in zijn hand.

'Man! Dit geloof je nooit. Ze hebben je neefje gevonden. Forest is gevonden!'